

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXXII. Voti natura & conditiones explicantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

cedant: quia, ut bene Catechismus Romanus p. 3. tit. de cultu & invoc. Sancti ait: *si in aliquo Christi Mediatoris gloria & dignitas Sanctorum intercessione minueretur; non minus votorum, quam in calis regnantium intercessione minueretur; nunquam proinde id commississet Paulus, ut fratrum vivendum precibus à Deo adjuvari postulasset in epistolis suis.* Hactenus de oratione, devotione, adoratione; nunc de voto agendum. Sit itaque

CAPUT XXXII.

Voti natura & conditiones explicantur.

250 **V**otum (inquit S. Thomas q. 88. a. 1. & 2.) est promissio deliberatè Deo facta de aliquo meliori bono. Subly deliberatè subaudit S. Doctor spontaneè: revera enim votum esse debet spontaneum. Ad votum proinde simplex non sufficit resolutio, quamlibet firma, sed necessaria est promissio, seu vera intentio se obligandi ad aliquid faciendum. Promissio namque est fidei obligatio. Unde cum aliquis ex quadam monitione nimio mortis pavore perterritus, hæc verba protulisset: *Non diu hic morabor, proponens in animo quoddam religionis habitum esse aliquando suscepturus.* Alexander III. cap. *litteraturam* de voto ipsi S. Sederem super eo consulenti respondit: *Quod si plus non est in voto processum, transgressor iudicari non poteris, si non impleas quod dixisti.*

251 Nec ad votum sufficit promissio qualitercumque, sed esse debet deliberatè facta, prout S. Thomas docet a. 1. probatque ex eo quod votum sit actus voluntatis deliberatè, inde concludens, quod ad votum tria ex necessitate requiruntur. Primum quidem deliberatè; secundo, propositum voluntatis; tertio, promissio, in qua perficitur ratio voti. Debet etiam, ut dixi, spontaneè esse facta: quia votum ex gravi metu injustè incusso factum non subsistit, nec à Deo acceptatur, licet de eo Doctores controversant, si sermo sit de votis alijs à solemnī professione.

252 Nec sufficit promissio cuicumque facta, sed esse debet facta Deo: quia votum est actus religionis: cuius actus omnes pertinent ad divinum cultum, seu famulatum. Unde S. Thomas a. 5. ad 3. *votum (inquit) soli Deo fit; sed promissio etiam potest fieri homini.* Et ipsa promissio boni, quæ fit homini, potest cadere sub voto, in quantum est quoddam opus virtuosum. Et per hunc modum intelligendum est votum, quo quis vovet aliquid Sanctis, vel Prælati, ut ipsa promissio facta Sanctis, vel Prælati, cadat sub voto in quantum homo vovet Deo, se impleturum quod Sanctis vel Prælati promittit.

253 Nec ad votum sufficit promissio Deo facta de quocumque bono, sed esse debet promissio de meliori bono, quam sit illud ad quod tenemur de necessitate salutis, ait S. Antoninus p. 2. tit. 11. c. 1. §. 8. post S. Thomam a. 2. tamen enim bonum, sine quo non potest esse

se salus, cadat sub voto; non tamen cadit in quantum est necessitatis, sed in quantum est libera voluntatis, ait S. Thomas ibidem. Vel eatenus votum esse debet de meliori bono, quatenus bonum quod promittitur, spectatis omnibus, hic & nunc melius est, quam ejus oppositum, vel quatenus non est incompatible cum meliori bono.

Potèd melius illud bonum esse debet possibile promittenti. Quia ad impossibile nemo potest obligari. Unde nullum est votum de non committendo absolute ullo modo veniali: quia hoc possibile non est secundum communem gratiarum cultum; tamen valet votum de non committendo ullo veniali ex plena advertentia: quia hoc impossibile non est.

254 Nullum quoque est votum de re, spectatis omnibus tam respectivè, quam absolute indifferenti: quia non est de meliori bono. Imò tale votum non excusatur à peccato, saltem veniali, nisi bona fides vel simplicitas excuset: quia *vana est promissio* (ait S. Doctor) *si aliquis alicui promittat id quod ei non est acceptum.* Votum autem de re, quæ scitur esse peccatum, licet veniale tantum, videtur mortale peccatum: quia est iniurio quædam Dei, ut notant Cajetanus, Armilla, Lessius, Becanus, & alii contra Scotum, Sylvestrum & Navarrum.

255 Quia tamen aliquid absolute indifferentis esse potest respectivè bonum, & melius hic & nunc tuo opposito, v. g. matrimonium, quatenus impeditur fornicationum, in eo qui vix aliter ab iis abstinere potest, eatenus videtur esse posse materia voti. Quod tamen, si bene perpendatur, potius esse videtur de cessando ab incontinentiæ peccato, quam de matrimonio. Unde talis, non obstante voto, religionem ingredi potest, vel continentiam amplecti: quia ista absolute meliora sunt. Ex hypothesi tamen quod manere velit in sæculo, & peccata non vitæ, obligatur ad matrimonium quod vovit. Quia in ista hypothesi melius est,

256 Ultima conditio ad validum votum requisita est, ut vovens habilis sit ad vovendum, siveque iustus, quoad id quod promittit. Quia defectu ætatis, ad habilitatem istam requisitam, invalida est professio ejus qui nondum attingit decimum sextum ætatis annum. Et, ut S. Thomas docet a. 8. *nullus potest per promissionem se firmiter obligare ad id quod est in potestate alterius, sine consensu ipsius, sed solum ad id quod est omnino in sua potestate. Quicumque autem est subiectus alicui (v. g. uxor marito, maritus uxori) quantum ad id in quo est subiectus, non est sue potestatis facere quod vult, sed dependet ex voluntate alterius. Et ideo non potest se per votum firmiter obligare in his, in quibus alteri subijcitur, absque consensu superioris.*

257 Hinc ibidem ad 2. S. Doctor ait, quod ex quo homo venit ad annos pubertatis, si sit libera conditio, est sue potestatis, quantum ad ea

que pertinent ad suam personam; puta quod obliget se religioni per votum; vel quod matrimonium contrahat. Non autem est sue potestatis quantum ad dispensationem domesticam. Unde circa hoc non potest aliquid vovete, quod sit rarium, sine consensu patris. Et in 4. dist. 38. q. 1. a. 1. q. 3. ad 4. in his in quibus uxor viro tenetur, & e converso, neuter potest vovete sine mutuo consensu, sicut patet de voto continentia. Sed quia in dispensatione domus, & regimine vita, mulier est subiecta viro, & non e converso; ideo vir potest in salibus vovete, sine consensu uxoris, sed non e converso. Si tamen uxor de expresse consensu viri, castitatem voverit, non potest votum revocare, ait S. Doctor in 4. dist. 22. in expositione textus. Nec contrarium docet Augustinus in qq. de libro Numerorum c. 59. licet primâ facie dicere videatur quod possit revocare uxorem ad se: quia loquitur quantum ad iudicium Ecclesie, seu fori externi, quando permissio, seu consensus viri in votum uxoris, non potest probari.

CAPUT XXXIII.

Multiplex divisio voti.

259 **V**otum dividitur 1°. in absolutum & conditionatum. Absolutum est illud quod absque conditione fit; conditionatum, quod cum conditione. Et istud non obligat; nisi purificatâ conditione. Absolutum verò statim est implendum, juxta illud Deuteron. 23. *Cum votum voveris Domino Deo tuo, non tardabis reddere: quia requirit illud Dominus Deus tuus, & si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum.* 2°. in perpetuum & ad tempus. 3°. in expressum, quod verbis distinctis exprimitur; & tacitum, quod fieri censetur, eo ipso quo voluntariè agit, vel suscipitur aliquid, cui votum est annexum. Hujusmodi est votum castitatis, quod eo ipso emittitur censetur, qui voluntariè suscipit Ordinem sacrum, cui ex Ecclesie institutione votum castitatis est annexum. 4°. in personale, reale & mixtum. Reale est, cujus materia est extra voventem, ut bona temporalia. Personale, cujus materia est ipsa persona, vel actio aut ommissio voventis, ut cum quis vovet castitatem, jejuniium, &c. Mixtum, cujus materia est persona, vel opus voventis, simul & bonum aliquod temporale ipsius, ut dum quis vovet peregrinationem cum oblatione. Personale non obligat nisi personam voventis, non alterius. Unde quod dicitur can. *addidisti* 20. q. 1. *Monachum aut paterna devotio, aut propria professio facit*, intelligitur, dum filius à parentibus in tenera ætate regulari traditus disciplinæ, post adultam ætatem voluntatem suam voluntati accommodat parentum, non aliter, prout ibi notat Glossa, & aperte declarat Cælestinus III. cap. *cum scias* extrav. de Regul. ubi præcipit, quod si puer in tenera ætate monachali veste indutus, annos discretionis adp-

tus, nolit ratum habere quod factum est, sitæ libertati restituatur. Reale non solum obligat voventem, sed & hæreses ipsius, hoc sensu quod ipsi teneantur exequi votum reale defuncti (sicut cætera debita realia ipsius) juxta cap. ex parte 18. de censibus: quia bona defuncti ad ipsos transeunt cum isto onere. Ipsorum quidem obligatio non tam religionis est, quam justitiæ, ex quasi contractu, quo advenientes hereditatem se obligare censentur ad onera ipsius, secundum vires hereditatis. Peccabunt tamen, etiam quodammodo contrareligionem, si non solvant rem ex justitiâ Deo debitam, utpote per voluntatem voventis Deo quodammodo consecratam. Denique votum mixtum, qua parte reale est, naturam realis sequitur; qua parte personale, naturam personalis; adeoque quæ reale, hæreses obligat; non quæ personale. Si ergo defunctus voverit peregrinationem ad Virginem Lauretanam, cum anathemate argenteo, hæreses tenentur ad anathema, non ad peregrinationem.

Cæterum antequam hæreses satisfaciant votis realibus, satisfacere debent ea quæ defunctus creditoribus debebat ex justitiâ: quia Deus non acceptat sibi oblata, cum præjudicio juris, alteri jam acquisiti. Debent tamen prius solvere vota (utpote fortius obligantia) quam simplicia legata pia.

5°. famosa est divisio voti in simplex, & solemne. Solemne est illud quod emittitur, vel per professionem Religionis approbatæ; vel per susceptionem Ordinis sacri, v. g. Subdiaconatus. Omne autem votum quod neutro isto modo solemne est, est simplex (ait S. Antoninus p. 2. tit. 2. §. 1.) sive illud fiat publicè, sive privatim, sive ore, sive tantum corde. Unde cap. *quod votum* de voto sic habetur: *Præsentis declarandum duximus oraculo sanctionis, illud solum votum debere dici solemne, quantum ad post contractum matrimonium dirimendum, quod solemnizatum fuerit per susceptionem sacri Ordinis, aut per professionem, expressam vel tacitam, factam alicui de Religionibus per Sedem Apostolicam approbatis. Reliqua verò vota (est quantum manifestius sunt emissa, tanto durior persistencia transgressoribus debeatur) non tamen rescindere possunt matrimonia post contracta.*

CAPUT XXXIV.

Melius & laudabilius est facere aliquid ex voto, quam sine voto.

ITa S. Thomas a. 6. Et probatur 1°. quia 262 Plal. 75. Spiritus S. consulendo hortatur ad vovendum: *Vovete, & reddite*. Sed consilia divina non sunt nisi de meliori bono. 2°. qui sine voto facit aliquid, quod solum est consilii, tantum implet unum consilium, scilicet de faciendo. Qui autem vovet, & facit, implet duo consilia, de vovendo scilicet & faci-